

Forbedringer, og De vil ganske sikkert ikke slaa Dem tiltaals med det allerede vundne Fremskridt. Som jeg overhovedet altid med Interesse vil følge Dem i Deres Udvikling, forsaa-vidt Forholdene sætter mig i Stand dertil, vil jeg særlig med Forventning imødesee Resultaterne af Deres fortsatte Forsøg paa det her berørte Felt. Om Deres rige Evner er De jo ikke selv i Tvivl, og De vil sikkert ogsaa nok naa langt, især om det kunde lykkes Dem noget mere end hidtil at forene Deres mærkeligt aabne Blik for Tingenes store Linjer med den Fordybelse i Detaljen, som man i Ungdommen er tilbøjelig til at ringeagte, men hvorpaa i Virkeligheden det store og frie Overblik beror. Jeg tror at mindes, at det var Deres Agt paa Deres Studierejse at besøge ogsaa Nordamerika. Det vil vistnok være meget anbefalelsesværdigt. De vil der bedre end nogetsteds have Lejlighed til at berige Deres Erfaring i det rent praktiske, — og jeg mener hermed egentlig ikke udelukkende det tekniske; ogsaa paa andre Omraader er vi bleven den nye Verdens Lærlinge. Særligt vil De i dette de store Inventioners Land kunne lære, hvorledes de mægtigste Virkninger oftest er bleven naaet ved de tilsyneladende uanseligste Midler.“

Dette gamle, halvglemte Brev, der ved Modtagelsen ikke havde betydet noget for Per, fordi det ikke havde syntes ham anerkendende nok, genoprejste nu hans Selvfølelse. Det slog desuden fast hos ham, at han nu maatte bryde op herfra og fortsætte sin afbrudte Studierejse. Han vilde derfor igen lægge Ordningen af sine Affærer i Ivans Haand, og navnlig vilde han helt og holdent overlade til ham at genoptage mulige nye Forhandlinger med Spekulanterne. Imidlertid vilde han ganske stille rejse bort — og dennegang direkte til Amerika. Det var ikke værd at udsætte sig for endnu engang at falde for den gamle Verdens Fristelser.

Om Eftermiddagen tog han ud til „Skovbakken“ for at tale med Jakobe derom. Hun var i Haven, da han kom. Hun sad paa en Bænk i Solskinnet nede ved det store Bjælkelysthus.

Skønt hun godt hørte Pers Stemme oppe fra Terrassen, blev hun rolig siddende og gav heller ikke ved noget Raab tilkende, hvor hun var. Da han endelig fandt hende, rakte hun ham kun sin Kind til Kys, skønt han havde søgt hendes Mund. Ikke heller kunde hun faa sig til at sige ham Tak for de Blomster, han bragte med til hende, — især ikke, fordi hun saa tydeligt kunde mærke paa ham, at han ventede det.